

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Maren

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552117344/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Otto har lagt sig lidt paa sin Seng; han er træt endnu af Rejsen i Gaar — den stakkels Dreng!“ sagde hun.

Konsulen havde set efter hende. Værelset var stort og dybt. Da hun gik fra ham, opdagede han først ret, at hun var bleven magrere — paaføldende mager, saa hun syntes helt slank — derved ogsaa mere ungdommelig, ... men da hun vendte tilbage, og da Skøret ude fra den dunkelrødmende, stillestaaende Luft faldt over hendes Ansigt, Buste og Arme, — saa grebes han af en pinlig Verned, stærkt iblandet med den Medlidenhedsfølelse, der paatrænger sig blødere anlagte Naturer overfor gamle Venner, som er traadte tilbage i Skyggen — er bleven rustificerte — stillestaaende i Udvikling — medens vi selv maaske er steget et Fjed frem i Lyset, i Udvikling eller — Lykke.

Træffer vi en saadan Ven — saa véd vi ikke ret, hvad vi skal sige. Træffer vi en Veninde, i hvis falmøde Træk vi søger at fastholde en Erindring om alt det, der flygter og ikke engang efterlader et flatterende Skær, ... ja saa — hvad saa? Det beror vel paa, hvad hun var for os — og om vi var noget for hende!

Hun betragtede ham — prøvende og længe. Saa slog hun Øjnene ned, bed sig i Læben og drejede Hovedet til Siden.

Han greb hendes Haand. Hun lod ham tage den.

Han sagde dæmpet: „*Hvad* var det, De dengang hviskede til mig? ... Jeg beder Dem — sig mig det ... hører De, sig mig det! For der gik flere Aar, hvor jeg *drømte* om Dem!“ —

Hun saa' hurtigt paa ham, pegede paa en Stol, som stod tæt ved hendes; de satte sig. Ingen af dem talte. Til sidst hviskede hun, idet hendes Hoved uvilkaarligt sank ned mod hans Skulder:

„*Véd* De virkelig ikke, hvad jeg dengang sagde?“

Aa Gud! og nu er det for sent.“ ...

„For sent?“ sagde han mekanisk — men rettede sig hurtigt og knugede hendes Haand.

„For sent!“ gentog hun og tilføjede med en sølsom blød, bevæget, næsten ydmyg undskyldende Stemme: — „for gammel!“ Og hun løsnede sin Haand fra hans, strøg ham kærtegnende over Kinden ... og rejste sig.

I Døren stod en slank, spinkel Skikkelse, som under et stærkt Hosteanfald sagde det ene Ord: „Mama!“ ...